

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ues nullis modò conditionibus assentiri, pro libertate pugnatos. Initur mox conflictus: Urgentur hostes, & ad egressum pugnantès contenderunt. Ibi duo ex Burgimagistris, qui primi pugnabant, procubuerunt: Loca extant hodiè insignia. Ex hostibus quoquè multi perierunt: ceteri capti, & in vincula coniecti. Erant in eis multi ex oppido proscripti, aliquot latrocinij publicatis infames: Hos publico casòs gladio, pœnas dare iusserunt: Ceteri hostili more capti, dato aere, libertatem redemerunt. Albertus deindè dux, cum copijs suis circurnuolians, arcem Pattenhusen expugnauit, quotidie viribus increpescens. Magni autem res paulatim minorantur.

CAPVT XXXIX.

Magnus autem dux, cum relictam fratris Ludouici, nobili viro Ottoni de Scowenborg comiti despondisset, oborta est inter eos ex quibusdam causis grauis controuersia: quae in apertum bellum exiuit. Mundum muliebrem, & foemineam supellectilem dicta domina iubebat ad se ex ducatu in Scowenborg perducere: Non est passus Magnus, sed immisus equitibus, omnia diripi iussit. Flebat illustris domina, affinis sui in se iniuriam: Consolabatur eam maritus Otto: Nihil, inquit, te conturbet: charior est mihi integritas tua omnibus corporis ornamentis: facile inuenies, quo pro dignitate foris orneris, moribus ornata & illustri sanguine. Cumq; res ad expeditionem hostilem perueniret, ausus comes cum copijs obuiam ire duci, occurrunt inuicem sibi cum copijs in merica, vt ferunt, Luneburgensi: Conferunt manus. Varia aliquandiu fortuna pugnatum est. Dux comitem requirit in agmine, iumentoque congregatur, deturbat equo comitem: Sequutus ipse in pedes, vt capiat. Dimisso ergò iumento, hosti prostrato incumbit,

bit, vitam eius queritans. Superuenit nobilis ex auxiliarijs comitis: Is ducem, hosti toto corpore incumbentem, perfodit. Hic erat exitus Magni, quem ferunt iurasse, illa se nocte futurum in hostica terra. Quod ubi comiti retulere victori, ille ait: Non notabitur periurio affinis noster: ducamus eum in nostra: & inde remittamus suis ad sepulturam. Reliquit Magnus quatuor filios: actumque est inter duorum ducum communes amicos, ut Albertus dux Luneburgensis, accepta coniuge, quam reliquit Magnus, sui ducatus limites teneret, permissio Brunsvicensi districtu filijs Magni, iam priuignis suis, Frederico, Bernhardo, Henrico, Ottoni. Otto factus archiepiscopus Bremensis, fratribus terram permisit inter se partiendam. Casu quidem Magno, iam videbatur Brunsvicensis ducatus vacuefactus. Ernestus igitur dux Gottingensis, cum Ottone filio, patruus Magni (quem Ottonem Armipotentem dixere) cepit arcem & wulfenbuttel, & omnem ditionem Brunsvicensem: Id siue suo nomine, siue pupillorum tutorio, fecerint, non satis compertum est, nisi quod exitus declarauit, veri sit similis, hac illos tutorio nomine fecisse: alioqui difficile fuisset, Magni filios, quos ille, ut diximus, quatuor reliquit, ad paternam ditionem rediisse. Per que tempora in vrbe Brunsvico, sauiente incondito vulgo, in primores perniciosus tumultus exoritur. Nam vulgus indignatione vndeunque concepta, concilium vrbis, patres ipsos inuadit: Vrbe quosdam eijciunt: alios in tumultu opprimunt: nonnullos specie iustitie publico gladio cadunt: Inter quos vnum ex proconsulibus, virum & etate & mole corporis grauem, cum vires inslectendis genibus non haberet, in sua recubentem obtruncat sede. Hac patribus causam obijciunt, quod populum & vniuersam plebem exactio-

nibus

nibus grauent, & maiori quàm vlli principes imposto onere dominantur: id quò literis ad vicinas & longinquas vrbes perscripsere: nouum concilium ex mechanicis viris exere: clamoribus, non consilio, rem omnem egere. Catera benè morata vrbes, rem miserandam, & ipso exemplo perniciosam, putauere non impunitam relinquendam. Non sunt passa, mercatores eius vrbis in temporijs diuersari: (Hoc vocant Hansa eijcere & proscribere, cum illis priuilegiorum vsu & communionem interdicitur) Sed qui intus mansere, contempsere eam animaduersionem, quae paucos attigit.

CAPVT XL.

Oppidum Aldenborg, in terra palustri situm ad Pbrisiā, per ea tempora de Depholt comes, adiunctis nonnullis, in quibus erat decanus Bremensis, cum simultatem grauem gereret aduersus Conradum de Aldenborg comitem, noctū ingressus, cepit. Ingressi via non longinqua ab arce, ad Veterem, vt vocant, ciuitatem perueniunt. Erant qui peruigilantes ad ludum tota nocte sederent talorum. Hi primi, hostilem experti tumultum, ad nolam procurrunt, signum capti oppidantes. Sono exciti ciues per noctem insolito, cum hostes adesse sentirent, tecta domorum petunt: Ianuis obseratis, & coctilibus inde lapidibus proiectis, cogunt hostes ad exeundum quod cepere oppidum. Quingenti erant qui venere. Ciues concepta fiducia, sequuntur egredientes, & aperto iam campo manum cōserunt: inde alacriores, quod oppido eiecissent, iam acie pugnant. Vincuntur à ciuibus hostes, caduntur militares non pauci. Capitur decanus Bremensis, & ad Conradum comitem, cum aliquantis concaptiuis, pertrahitur. Ille docuit, non hoc esse oppida capere, quod chorum adire.

Quo